

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/141/2018
Identifikačné číslo spisu:	8114201696
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8114201696.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. P., bývajúceho v H., zastúpeného JUDr. Jánom Garajom, MBA, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 137, proti žalovanému PROGRES - Pozemné stavby, a.s., so sídlom v Prešove, Masarykova 16, IČO: 00 605 921, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 10/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. októbra 2016 sp. zn. 7 Co 62/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. februára 2016 č. k. 15 C 10/2014-282 žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že na LV č. XXXX, kat. úz. H. je žalobca zapísaný ako podielový spoluvlastník parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2159 m² v podiele 15/96-in. Ďalšími podielovými spoluvlastníkmi sú Slovenská republika - Krajská prokuratúra v Prešove v podiele 1/6-iny a 1/12-iny, O. T. s manželkou v podiele 1/12-iny, O. P. v podiele 1/12-iny, žalovaný v podiele 2/6-in, D. E. v podiele 1/12-iny a O. B. v podiele 1/96-iny. Ďalej mal za preukázané, že spoluvlastníci 19. júna 2000 uzatvorili dohodu o tom, že nehnuteľnosť bude slúžiť ako prevádzka parkoviska, pričom dohodu podpísal aj právny predchodca žalobcu O. U. v zastúpení pani P.j. Súd prvej inštancie poznamenal, že zmena v osobe jedného zo spoluvlastníkov sama osebe, bez ďalšieho, nie je podstatnou zmenou pomerov majúcou vplyv na viazanosť zmluvných prejavov spoluvlastníka o užívaní spoločnej veci, pričom aj aktuálna judikatúra už zdôraznila, že zmena v osobe jedného z podielových spoluvlastníkov, sama osebe nie je podstatnou zmenou pomerov, ktorá by mala mať vplyv na viazanosť zmluvných prejavov spoluvlastníkov o užívaní spoločnej veci. V danom prípade sa ale nejedná o zneužitie majoritného postavenia väčšinového spoluvlastníka na úkor menšinového, pretože dohoda je výsledkom konsenzu väčšiny podielových spoluvlastníkov v podiele 82,3 % k celku. Vychádzajúc z aktuálneho prieskumu spokojnosti spoluvlastníkov s doterajším užívaním nehnuteľnosti sa vyjadrilo za zachovanie doterajšieho stavu až 87,13 % podielových spoluvlastníkov. Na základe uvedeného tak súd prvej inštancie prijal záver, že užívanie nehnuteľnosti v spoluvlastníctve účastníkov konania, ako aj

ďalších spoluvlastníkov, sa nedeje svojvoľným rozhodnutím žalovaného, ale platne uzavretej dohody väčšinových spoluvlastníkov na základe princípu majorizácie, kde žalobca vstúpil do práv a povinností svojho právneho predchodcu. Súd prvej inštancie mal z výpovede žalobcu a žalovaného za nesporné, že žalobca neužíva nehnuteľnosť na účely parkovania predovšetkým preto, lebo o takéto užívanie nemá záujem. Situácia, za ktorej by mal žalobca nárok na náhradu za neužívanie, prípadne obmedzené užívanie veci by predpokladala, že sa tak stalo na základe rozhodnutia väčšinových spoluvlastníkov, prípadne faktického stavu navoleného väčšinovými spoluvlastníkmi. Žalobca však spoluvlastnícky podiel neužíval z iných dôvodov, pričom ani sám pred súdom prvej inštancie nepoprel, že o využívanie parkoviska v podiele mu prináležiacom nemá záujem. Za preukázané považoval súd prvej inštancie aj to, že žalovaný vynaložil úsilie vyjsť žalobcovi v ústrety, keď mu navrhol vyčlenenie konkrétnych parkovacích miest aj podľa vlastného výberu, čo žalobca odmietol. Súd prvej inštancie preto nedospel k záveru, aby rozhodnutím väčšinových spoluvlastníkov bol žalobca vylúčený z užívania spoločnej veci, pretože sám žalobca o užívanie spoločnej veci v rozsahu jeho podielu nemá záujem. Konštatoval, že v konaní sa nezistilo, aby užívanie spoločnej nehnuteľnosti bolo v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu a v rozpore s dobrými mravmi. V neposlednom rade sa stotožnil aj s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovaného, pretože je nesporné, že nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve neužíva len žalovaný, ale aj ostatní podielovní spoluvlastníci. Žalobca tak nepreukázal, že zo strany výlučne žalovaného dochádza k užívaniu nehnuteľnosti v podiele väčšom ako mu patrí. Aj keď podielovní spoluvlastníci majú postavenie solidárnych veriteľov a dlžníkov, uvedené sa uplatní len vo vzťahu k tretím osobám. Pokiaľ je ale spoluvlastnícky podiel žalobcu užívaný iným spoluvlastníkom nad rámec jeho podielu, musí si nárok uplatniť u toho spoluvlastníka, ktorý vec užíva nad svoj podiel. Súd prvej inštancie preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. októbra 2016 sp. zn. 7 Co 62/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd uviedol, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, aj keď so všetkými závermi, uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie sa stotožniť nedá. Poznamenal, že pri rozhodovaní súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z toho, že dohodou spoluvlastníkov z 19. júna 2000 (č. l. 175 spisu) bola parc. č. XXXX/X zapísaná na LV č. XXXX kat. úz. H., určená na prevádzku parkoviska. Aby táto dohoda mohla byť akceptovaná ako prejav vôle spoluvlastníkov vo vzťahu k užívaniu spoločnej nehnuteľnosti, muselo by ísť o prejav vôle všetkých spoluvlastníkov a nielen spoluvlastníkov väčšinových. Konštatoval, že z predloženej dohody vyplýva, že tento právny úkon nepodpisali všetci podielovní spoluvlastníci. Navyše, aj za predpokladu preukázaného konkludentného súhlasu ostatných spoluvlastníkov s uzatvorenou dohodou, nemožno opomenúť skutočnosť, podľa ktorej bola dohoda uzatvorená len na dobu určitú, a to od 1. júla 2000 do 31. decembra 2000. Iná dohoda uzatvorená medzi všetkými spoluvlastníkmi umožňujúca užívanie nehnuteľnosti za účelom parkoviska od 1. januára 2001 sa v odôvodnení rozhodnutia neuvádza. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, kedy k takémuto rozhodnutiu došlo a ani to, či menšinovému vlastníkovi alebo menšinovým spoluvlastníkom bola daná možnosť zúčastniť sa na procese rozhodovania a vyjadriť v tomto procese svoj názor. Napriek uvedenému odvolací súd uzavrel, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Poukázal na to, že v danom prípade je predmetom konania nárok žalobcu uplatnený proti žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Ak žalobca tvrdí, že žalovaný užíva nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu bez akejkoľvek riadne uzatvorenej dohody všetkých spoluvlastníkov, resp. bez prijatia rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, je na ňom, aby tieto svoje tvrdenia hodnoverným spôsobom preukázal. V konaní však nebolo ničím právne významným preukázané, aby to bol žalovaný, ktorý nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu užíva na úkor žalobcu parc. č. XXXX/X, zapísanú na LV č. XXXX kat. úz. H.. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v zmysle § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozsudok v celom rozsahu potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepresvedčivé, nedostatočne odôvodnené až arbitrárne. Uviedol, že odvolací súd vyslovil v otázke platnosti dohody z 19. júna 2000 jasný postoj, keď poukázal na nesprávne vyhodnotenie tejto otázky

súdom prvej inštancie. Ak odvolací súd posúdil dohodu ako neplatnú, bol splnený prvý predpoklad na vznik bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd a rovnako ani súd prvej inštancie vôbec nevenovali pozornosť dôkazom o jednoznačnom nadužívaní spoločného pozemku žalovaným. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie v celom rozsahu zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietal dovolateľ. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

7.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pritom nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v procesnom postupe súdu, zakladá bez ďalšieho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.3. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah,

spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP je významný iba procesne nesprávny postup súdu (postup súdu, ktorý porušuje normy upravujúce civilný súdny proces), ktorým sa procesnej strane znemožňuje, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Zakladajúcim vadu zmätočnosti (a prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) je ale výlučne len ten procesne nesprávny postup, ktorého dôsledky dosahujú (až) takú intenzitu, že porušujú právo na spravodlivý proces.

9. Podľa názoru dovolateľa došlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že odvolací súd (na jednej strane) vytkol súdu prvej inštancie, že sa dostatočne nezaoberal platnosťou dohody o užívaní spoločnej nehnuteľnosti z 19. júna 2000, ktorá sa javí ako neplatná, na druhej strane však potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie a ani odvolací súd však podľa jeho názoru nevenovali dostatočne pozornosť dôkazom, na ktoré poukazoval. Svoje rozhodnutie tak odvolací súd náležite neodôvodnil, čím podľa dovolateľa porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces.

10. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

10.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

10.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, aj keď sa nestotožnil so všetkými závermi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd síce na jednej strane poznamenal, že pri rozhodovaní súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z toho, že z dohody spoluvlastníkov z 19. júna 2000, ktorou bola parc. č. XXXX/X zapísaná na LV č. XXXX kat. úz. H.,

určená na prevádzku parkoviska, vyplýva, že ju nepodpísali všetci podieloví spoluvlastníci, pričom neopomenul ani skutočnosť, že bola uzatvorená len na dobu určitú, uzavrel a náležite odôvodnil, že aj napriek tomuto je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať za vecne správne (viď body 17. až 26. rozhodnutia odvolacieho súdu). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia odvolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

11. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýkal aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

12. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.